

Redacțiunea, Administrațiunea,
și Tipografia:
Brașov, piața mare Nr. 80.
Scrisorile notificate nu se
primesc. — Manuscrisurile nu se
reținut.
INȘERATE se primesc la Admi-
nistrațiunea în Brașov și la ur-
mătoarele Birouri de anunțuri:
In Viena: J. Dulak, Herold;
Schick, Rudolf Mayer, A. Oppolitz
Kochfolger, Anton Oppolitz. J.
Donner, In Budapesta: A. V.
Goldberger, Eckstein Bernat; In
București: Agence Havas, Suo-
coursale de Roumanie; In Ham-
burg: Karoly & Leobmann.
Prețul inserțiilor: o serie
garmond pe o coloană 6 or. și
30 or. timbru pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarif și învoială.
Reclame pe pagină a 3-a o
serie 10 or. sau 80 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LIX.

„Gazeta” ieșe în săptămânul di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și strălădăre:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 8 franci.
Se primumără la toate oficiile
postale din țară și din afară
și la ad. colector.
ADMINISTRAȚIUNEA PENTRU BRASOV
administrațiunea, piața mare,
Târgul Inului Nr. 80. Stațiu
I.: pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 or.
Cu dursul în casă: Pe un an
12 fl., pe șase luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Un exemplar 6 or. v. a.
său 15 bani. Atât abonamen-
tele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 64.

Brașov, Mercuri, 20 Martie (1 Aprilie)

1896.

Frăția arméno-maghiară.

Abia decă mai există în statul acesta un soi de omeni mai servil, mai fără ambiția pe originea și trecutul lor și mai inconștii de ceea ce va să dică mândria de rasă, de cum sunt Armenii dela noi. La noi chiar și Țigani, în ce privesc limba, sunt superiori Armenilor, deore-ce ei cel puțin își vorbesc limba lor, pe când Armenii și-au uitat'o aproape cu totul, contopindu-se în rassa domnitore, dér nu ca Evreeii, pe cari îi susține religia și ritul, ei asimilându-se cu desăvârșire Maghiarilor.

Și cu toate acestea ce vedem? Pe cât timp Armenii la toate ocaziunile și în toate privințele s'au manifestat „mai Maghiari decât Maghiarii”, au putut s'o mănă bine cu Ungurii, trăind în cea mai strinsă armonia și înțelegere cu ei.

Dér étă acum Armenii voiesc să-și înființeze și ei o episcopie arméno-catolică în Gherla. Vor s'o facă acésta cu banii lor, deore-ce, după cum se vede, simt trebuință de-o astfel de episcopie, căci în Gherla, în Elisabetopole, în Giurgeu St.-Miclăuș și în Ciuc-Szepviz ei au preoți de rit arméno-catolic, cari nu au episcop de ritul lor. Apoi, atară de comitatele ardelenesci, mai sunt Armeni în comitatul Aradului, Cianadului, Torontalului etc., cari în lipsa unei episcopii de rit arménesc, au fost siliți vrând nevrând să se folosescă de ritul romano-catolic, eventual să rămână fără nici un rit.

Așa stând lucrul, e foarte firească idea, ca cel puțin pe terenul bisericesc să se reculegă și Armenii, nișuind a-și înființa măcar o episcopie de ritul lor.

Dér ce să veși?

A fost de-ajuns să pășescă și Armenii, odată în viața lor, cu o dorință, care să cuprindă în sine orecare deosebire de rasă, pentru ca numai decât raporturile lor de fră-

ția cu Maghiarii, ai căror servitori plecați au fost și sunt până în ziua de astăzi, să fiă din temelii amenințate.

Espectorările batjocuritoare cu cari îi tractează din incidentul acesta foia guvernamentală din Clușiu, — precum se va vedea mai jos — sunt cea mai elocuentă dovadă în privitynța acésta.

Ce vreți voi, Armenilor — le dic „frații” lor maghiari, — n'aveți voi o limbă ungurescă în care să vă rugați lui Dumneșeu, n'aveți voi biserică ungurescă, unde să vă închinați? Ori dóră nu vă mulțumiți cu ceea ce noi vă dăm, nu mai vreți să dansați „csárdás”-uri împreună cu noi și să vă desfățați la cântecele și vinurile noastre unguresci? Voi, în loc ca să vă folosiți banii pentru ridicarea unui monument în amintirea milenului, umblați cu idea unei episcopii arménesci, voind să faceți din țera acésta o Arméniă?... Decă așa stă lucrul, vă vom arăta noi!

Acésta este simbria, ce li-se dă celor slugarnici și de care nici Armenii vedem, că nu sunt cruțați, pe lângă totă „frățietatea”, în care trăiesc cu Ungurii.

Decă Armenii dela noi și-ar fi conservat naționalitatea, precum și-au conservat'o până în 1848, și decă și-ar fi apărat caracterul rasei măcar cât de cât, ei astăzi ar pute să stea altfel de vorbă cu Ungurii, căci au câte-va centre însemnate și sunt între ei omeni cu averi mari.

Dér s'au deșteptat târziu Armenii cu episcopia lor. După ce s'au vândut Ungurilor, trebuie să și rămână ai Ungurilor, nu numai cu trupul, ci și cu sufletul, căci altfel s'a isprăvit cu „frăția”.

Casul, deși s'ar pără puțin însemnat, este totuși destul de caracteristic pentru de-a servi ca o dovadă mai mult, că în împrejurările de ași nici cea mai umilă dintre

rassele nemaghiare nu pôte fi în stare de-a suferi și de-a se abnega atât de mult, ca să nu vină în conflict cu aspirațiunile monstruose și nesățioase ale rasei domnitore.

Uneltiri contra patriarhului Brankovici.

Guvernul „zăpăcitului” Bánffy pregătesce o nouă lovitură contra bisericeii sêrbesci din Ungaria. E vorba de-o strajnică prigonire contra patriarhului sêrb Brankovici, care stă încă sub vëlul secretului, dér de pe care a început să se ridice deja un colțisor. Vêdând Bánffy, că n'o pôte scôte la cale cu Sêrbii și că conferența convocată de el dîlele trecute n'a avut nici un rezultat pozitiv favorabil pentru scopurile meschine urmărite de stăpânirea ungurescă, condeiele plătite au început să dea năvală contra patriarhului sêrbesc, prezentându-l ca pe un conspirator în potriva statului.

E vorba de-o camdată de un atac foarte veninos, publicat în oficioasa ungurescă „Országgyűlési Értesítő” și datat din Panciova, contra patriarhului Brankovici. Comunicatul oficiosei unguresci e de natură a produce o mare surprindere și indignare contra uneltirilor banffyste, din care causă îl reproducem și noi în traducere. „Országgyűlési Értesítő” sub titlul „Secrete naționale sêrbesci” scrie:

În Joia trecută ministrul-președinte a conferat cu mai multe notabilități sêrbesci, oă în ce chip s'ar puté reedifica autonomia bisericeii sêrbesci pe basa articolului de lege dela 1868 astfel, ca deoparte să se facă posibilă deplina înflorire a atacurilor bisericesci și culturale sêrbesci, ér de altă parte să se facă imposibil, ca, în marea pagubă a intereselor bisericesci și culturale, autonomia să fiă acoperitoare abuzurilor ecleziastice, a administrării neregulate a averii și a acelei demagogii politice

primejdioase, care în interesul binepriceput al Sêrbilor este tot așa de periculoasă, ca și pentru stat.

Cât de mare e necesitatea reedificării autonomiei sêrbesci în acésta direcțiune, o dovedesce mai bine mișcarea produsă în acele cercuri sêrbesci la scirea despre convocarea conferenței, cari cercuri erau obișnuite, ca autonomia bisericescă să fiă paravanul după care se ascunde demagogia politică și tendințele panslave (!). Aceste cercuri au gândit, că planul ministrului-președinte nu e alt-ceva, decât modificarea autonomiei în ast-fel de chip, care să facă absolut imposibile astfel de uneltiri politice pe viitor. E foarte natural, ca aceste cercuri să considere drept un atentat de nimicire a autonomiei ori-ce transformare în direcțiunea acésta. În cercurile sêrbesci dă-tătoare de ton se susține cu totă siguranța, că însuși patriarhul Brankovici este cel mai zelos propagator al acestei credințe, dér Sfinția Sa nu s'a mulțumit cu atât, oă — ca să împiedece pretinsul atentat al ministrului-președinte — și-a luat refugiu la astfel de mijlôce, cari aruncă o viață lumină asupra patriotismului foarte dubiu al acestui prelat. Îndată-ce patriarhul Brankovici a aflat despre planul conferenței, a trimis numai decât pe arhimandritul Ruvaracs la Metropolitul Mihail din Belgrad, oă să confereze cu el asupra celor de făcut. Pentru discutarea acțiunii, metropolitul Mihail a trimis la Carlovți pe Ivan Georgevici. Acest Georgevici este amicul intim al metropolitului și al fostului regent sêrb Ristic, ér în ministerul-Avakumovici a fost ministru de culte. Georgevici e cunoscut, ca cel mai fanatic panslavist, care chiar de ourând a publicat în „Sloveska Zastava” un ciclu de articuli maghiaro-fagi.

Rezultatul acestor imprumutate conveniri diplomatice a fost, oă în presa din Belgrad s'a început o adevărată campanie diaristică contra Ungariei. Atacul, cum am amintit, l'a început însuși Georgevici și l'a continuat un alt confident al lui Ristic, Iovan Zsivanovici în „Vecerne Novosti”, care între altele dicé:

„Să persevereze frații noștri din Ungaria în lupta pentru credința și biserica

FOILETONUL „GAZ. TRANS.”

Statua dela Iași

a lui

Stefan cel Mare

(7)

(Urmare).

Un mare țeran dela Dunăre.

Noi, Francesii, n'avam în repertoriul inimii noastre patriotice nici un refren d'o așa inspirațiune asupra vrânvua din fluviile noastre: Seine, Soire, Rhône, Garonne („Garonne lanturla” de Nadand) spre a-l compara cu doina românească. Dér colo în depărtare, pe valea Dunării, solul electrișeză țera întrégă: poezii înviază malurile, deșteptă ehourile văilor, ehouri când de durere, când de bucurie. Lung timp privați de-o adevărată patrie, acești omeni au captat frumusețile magice ale solului lor natal, cum se captază un izvor. Din acest punct de vedere ei mai sunt și ași soldați și poeți. Literatura lor, ce nu e tocmai așa vechiă, a început să scôpă la lumină cântecele populare și doitele cu rouă de

lacrimi pe ele. Nici răsboiele, nici invasiunile nu putără birui, copleși în inima Românului dragostea de țera. Nimic nu puté șterge din aducerea lor aminte suvenirul Patriei române, ce cât-va timp fu suprimată din istorie. Deși neatârarea țerii mai multe vécuri n'a fost decât un vis, un vis, un suvenir, o speranță, ea totuși persista de-a trăi în ideii, în posibilele lor populare înscrise pe lama săbii lor.

În tot decursul istoriei ei nu cunosc decât durerile și bucuriile Patriei. Chiar și ești, ce-i preocupă mai pre sus de toate, e grija de neștirbirea moșii lor; pământul național le e totdeuna înaintea ochilor; lui i-se adresază dânsii, oă la o ființă ideală, invocându-o și evocându-o. Eacă ce am înțeles din gura celor, cari îmi istorisau domnia lui Stefan cel Mare; eacă ce am mai înțeles și din musica de laorâmi și de scânțierii de note a lăutarilor. Parisul îi cunoșce pe acești artiști cu fisonomia bronzată și cu degetele animate de fluid musical. Când cu sabatul internațional, ei amusără Parisul împodobit, cântându-i ehourile văilor lor îndepărtate, unde visurile planază și se animă de arbori ca roua dimineții. Și Pa-

risul s'a îndrăgostit de tonul straniu al acestor melopee necunoscute și neînțelese de el.

Cu toate acestea parisianii alergau în rue de caire, din Expozițiă, pentru a găsi senzațiuni și nu pentru a le înțelege. Ce'l interesa pe Parisian țera cadentă musicală. Fluierul lui Pan îl înocănta. Fluierul acésta ne-a arătat adâncul sufletului țeranului român. Țigani unguri sunt nisce căldărari pe lângă lăutarii români; musica lor e o poemă de metal rece, pe oând lăutarii români au găsit în pădurile României fluierul pastoral cel dulce. Lui i datorim ehourile Patriei mult iubite, ehourile țerii mănoșe și martire în același timp. Crângurile suspină și cântă jalnic în accente plângătore invasiunea limbilor străine și retragerea poporului la munți, departe de câmpiile cu grâne, ce nu vor mai crește pentru el. Dér Parisianul n'avu timp să se opréscă la detalii de aceste. El nu vedea în meloopa acestor cânturi, decât pe Zeul Pan și pleca oând era saturat séu enervat d'o musică de eroism, de lacrimi și de strigăte de durere.

Parisul adoptă pentru trebuințele sale

de oraș o poeziă tradițională, în care un popor tânăr și mult încercat își regăsi elementele vieții sale publice și isvorul regenerării sale. Printre legendele cântate de lăutari, Parisul auși și balada lui Stefan cel Mare, pe care mama lui refusa să-l recunoscă și să-l priméscă în castel. Stefan scurs de puteri, nu mai putea lupta. Era să fiă nimic. Spre a-se salva, vine la mamă-sa, cerându-i asil peste nopte. Dér pórta castelului nu i-se deschide: Mama sa nu-l va primi, decât victorios séu mort. Dânsa nu vrea să soie de-un fiu fugar. Atunci Stefan pléocă, prinde curagiu și triumféză. Când am regăsit legenda acésta în Bazarul luxuos al Expozițiunii, gândul meu era la țera lui Stefan cel Mare, unde lanurile de grâu sunt infinite, unde inimă candidă speră și și-aduc aminte.

Pe cărarea evenimentelor gândul meu mă conducea acum în valea Dunării, la Bucuresci, unde asemenea vorbi de pământul Franciei, de ideia Patriei integrale și amicii adunați înaintea statuei lui Mihail Bravul. Dér revenii la parisienii mei și îi priviam cum fiă-care căuta în musica lăutarilor senzații potrivite instinctului séu.

lor, și fîă convinși, că tot-deuna pot conta la frații lor din regatul sârbesc, *dér mai ales la acél protector puternic al ortodoxismului, care are ađi în Europa cuvînt hotărîtor*“.

Că amenințarea cu Țarul rusesc și cu înfrînga ortodoxia nu este numai o declarație extravagantă a singuraticilor țiaristi sârbli, ci o voce, care exprimă opinia publică oficioasă sârbescă, se vede lămurit din articolul „Biserica și naționalitatea sârbescă în Ungaria“, publicat în „Videlo“, organul guvernului sârbesc, care judecând convocarea conferenței, ca pe un atentat plănuit contra Sârbilor, sfinșese astfel:

„Dacă guvernul (unguresc) nu-și va îndrepta greșala, atunci *poporul sârbesc stă în prejma unei lupte grele pentru interesele lui naționale și bisericesci, luptă în care n'are numai simpatia întregii sârbimii, ci și simpatia întregii lumii slave ortodoxe*“.

Cum-că în dosul țăiarelor din Belgrad stă metropolitul Mihail, care ține legături directe cu patriarcul Branković, e o dovadă palpabilă împrejurară, că societatea „Bratstov“ a teologilor din Belgrad intenționează a arangea Duminecă un meeting de protestare „contra aceluia atentat al ministrului-președinte br. Bánffy, pe care-l plănuește asupra patriarcului din Carloveș și a bisericii sârbescă“.

Acésta este cea mai nouă uneltire a guvernului Bánffy contra Sârbilor din Ungaria.

O lecțiune Armenilor.

Faptul, că Armenii vor să-și înființeze o episcopie armenescă în Gherla, i-a pus pe gânduri pe „patrioți“. „Kolozsvár“ în numărul său mai nou publică un articol intitulat „Episcopia armenescă“, în care-i conjură pe Armeni să nu-și strice frăția cu Ungurii și să renunțe la „nebumia“, de-a înființa o episcopie armenescă.

În partea dintâii a articolului se arată mereu „generositatea“ Maghiarilor, cari au primit în țera lor popore străine cu scopul să-și impopuleze țera, ai cărei locuitorii din cauza multelor răsbôie se împuținaseră. Lucrul acesta însă și-a arătat caracterul său „periculos“ numai în secolul de față, când „doctrinile libertății individuale au desvoltat până la estrem așa ăia cestiune de naționalitate“ și au dat nascere la crearea autonomiilor confesionale ale naționalităților, cari „au devenit cei mai periculoși dușmani ai unității și întregității naționale a statului“.

De aci trece autorul articolului la Armeni, exprimându-și mirarea, că „acum când *Armenia este mai maghiară decât Maghiarii*“, ei se ridică cu ideea unui episcopat armenesc. La urmă continuă apoi astfel:

„E de ne'nțeles, ce pôte fi cauza svircolirilor de ađi ale Armenilor. Ori dóră

costumul maghiar nu este pentru ei bun, ca port de gală, ori dóră Petöfi și Arany János nu sunt pentru ei bunii poeți, ori dóră pentru ei nu este bun Munkacsy ca pictor și Hubay Jenő ca artist? Cu „osardas“ ul unguuresc ei nu știu ôre să-și petreacă și nu știu să se desfâteze cu cântecele nôtre unguuresci și cu infocatele nôtre vinuri, când inima le e plină de întristare, ori bucurii? Ce este aceea, prin care trebuie să se manifesteze trecutul lor, ca Armeni, și ce le lipsese lor în Ungaria pentru de-a duce o viață multămită și fericită? Nu ajunge ôre, că din acésta sermană țera vor să facă o Valachia, o Serbia, o Slavonia, acum mai umblă și cu ideea unei Armenii? „Căci să-și insemne bine Armenii: nu mai un sentiment național pôte încălăi peptul unui om, și decât cel mai bun patriot maghiar, fîă el și Armean, nu mai aduce jertfe pe altarul limbei maghiare, decât trebuințele sale sufletesci, ideale și artistice nu și-le mai înlocuesce din același loc cu noi Maghiarii, decât poeții, artiștii musica, limba și istoria nôtă devine străină înaintea lui, atunci mai eurănd său mai târziu îi va deveni strein tot ce e unguuresc. „Noi am cređut și credem și acum, că pe armenimea maghiară nu o lăgă nimio de Armenia, afară de conștiința originei comune. Am cređut, că ei tocmai așa sunt Maghiarii, ca și noi. Nu vë ocupați deci (Armenilor) cu înființarea unei instituțiuni de prisos, nu vë ocupați cu o ideă, care negreșit produce rău sentiment, deóre-ce ne reamintesc analogii triste; nu credeți, că voi sunteți și acum Armeni, deși sunteți de origine armenescă, tocmai așa, precum pe poporul maghiar dela Calata nu-l considerăm ca tătar, deși e de viță tătărescă, — și bunului bêtărăn Kovrig, care voesc să facă o fundațiune de multe sute de mii pentru înființarea unei episcopii armenesci, spunet-i să facă acea fundațiune în *amintirea milenului* pentru un scop național, care întăresce și nu slăbesc ideea națională a acelei națiunii, care Armenimei i-a dat scut, avere, frați maghiari și patriă“.

SCRIILE ȚILEI.

— 19 (31) Martie.

Iubileul „Romăniei-June“. O soire din Viena vestescă, că protectoratul iubileului societății social-literare „Romănia-Jună“ l'a primit cu multă bună-voință d-l Nicolae Dumba, membru în senatul imperial, oamandor al ordinului Leopoldin, membru onorar al „Romăniei-June“ etc. Acésta împregiurare — ăice soirea vieneză — servesce de bun augur și asigurăză în mare parte reuștia iubileului, căci d-l Dumba, fiind cetățên de onóre al orașului Viena și un binefăcêtôr al acestui oraș, este fôrte popular și iubit de vienesi. Invităriile și programul pentru aceste frumoșe

serbări iubiliare, cari se țin în ăilele de 9—11 Aprilie a. c., se vor expeda cât mai eurănd. Participanții se așteptă din tôte părțile.

Părechia regală romană, care era să plece Duminecă în străinătate au amănat plecarea la Abazia pentru ieri Luni. Suveranii romană au plecat la ôra 5 și 50 minute din Bacuresci, cu un tren special, însoțiți în acésta călătorie de d-l colonel Priboianu și d-na Mavrogheni, prima damă de onóre a M. S. Reginei. Majestatele Lor se vor reintôrce în țera la 10 Aprilie, ér nu la 7, după cum am anunțat.

Nécașurile ministrului Fejérvary. Ministrul de honveđi br. Geza Fejérvary a dat de belea cu generalii dela honveđime despre cari a făcut amintire în discursul său cu ocașia desbaterilor asupra budgetului honveđimei. Foile din Budapesta spun, că se vorbesce fôrte serios, că generalul Zoltan Elek l'a provocat la duel, dér că afacerea numai cu mare greutate a putut fi delăturată. De Zoltan a scâpat cum a scâpat, dér mai cu greu o s'ô scôtă la bun sfinșit cu generalul Huberth. „Budapesti Hirlap“ spune, că Huberth deja Sâmbătă trebuia să provôce pe Fejérvary la duel. — O soire telegrafică mai nouă spune, că generalul Huberth a provocat de fapt pe Fejérvary. Afacerea s'a tranșat pe „cale cavalerescă“ în mod pacinic.

Biserică arsă. Din Lille se telegrafăză despre un foc îngrozitor. Focul s'a iscat din cauza unor lucrători neatenți, și a prefăcut în cenușă o biserică, ér într'un spital a făcut mari pagube. Biserica, care a căđut jertfă se cheăma „Saint-Sauveur“. Ea s'a aprins nôptes și a ars fôrte iute. Flăcările au aprins și spitalul din apropiere numit „Saint-Sauveur“, care a început a arde. La stângerea focului, pe lângă pompierii, au mai ajutat și soldați de acolo. Din acestia o parte ajutau la stângerea focului, altă parte scoțea pe bolnavi din spital, cari spre fericire au și putut fi scâpați, ér trei dintre morboși, după cum se anunță, au murit de frică. După mari osteneți focul a fost localizat. Cu ocașia focului s'au nefericit mai mulți soldați. 15 Soldați au fost trimiși să scape farmacia din spital, aci ei au beut o sticlă cu venin, în credința că e rachiu. Soldații au fost transportați numai decât în spital, ér șese dintre ei până acum au și murit.

Un nou cheiu în Galați. La Galați se va face un nou cheiu în locul cheiului particular de ađi. Lucrările, în valóre de 100,000 lei, au fost deja adjudecate asupra d-lui Roberto Camiz.

Methusalem. În ăina de 27 Februarie a. c. a încetat din viață femeia Stefana Simion Garcea, din comuna Pășinari, ju-

dețul Dâmbovița (Romănia) în state de 119 ani; numita femeia, în timpul cât a viețuit, a fost sănătôsă.

În prejma milenului.

Diarului „Allg. Zeitung“ i-se scrie din Budapesta între altele:

Cu cât ne apropiem mai mult de începutul marilor serbări ale milenului, cu atât mai deprimate sunt spiritele, cu atât mai puțină bucurie și speranță umplu inimile. Pare că apasă ceva pe piept publicul, care în tôte asertiunile și manifestațiile sale arată un simț de temere și de nemulțămire, pe aici neobișnuit.

Ori înocără te uiți și tragi cu urechia, nu dai nicăiri de un cuvînt vesel. Pretutindeni întâmpini deprimare, îndoieli, nemulțămiri și neincrederi, atât în propria putere, cât și în aceea a bărbaților și a cerourilor conducătore. Statul și societatea sufer de o bôlă greă, de rele, a căror delăturare e urgent necesară în interesul binelui comun...

Meseria jocosă a denunțării, a poftei de suspiciunare și de calumniă, aflat în viața publică a Ungariei un larg teren, și pofta de scandaluri vine în ajutor acestor nisuițe. Din sala dietei acest curent trece ușor în pressă, de aci se întôrce și mai întărit éraš în dietă. Astfel de sêp-témăni și de luni de ăile încôce, ne tăvălim în noroiul unor istorii de corupțiune adevărate, ori născocite...

Đi de đi dá omul de asemeni „deș-tăinuiră“, cari în mare parte sunt cu intențiune umflate, șohimonosite și intorto-chiate, după cum cer micile interese de partid. .

Nu mai puțin neliniștesce pe privitorii sălbătăcirea moravurilor la generația tineră, sălbătăcire, ce cresc vędend cu ochii, terorismul, ce se manifestă față cu cei ce au alte idei și alte păreri; acest terorism se estinde și asupra limbei de conversație și asupra îmbrăcăminteii. E vorba, că milenul să fîă tot-odată punctul de plecare pentru o generală siluire cu privire la îm-brăcăminte în tótă Ungaria. Fuga de lucru și alergarea după plăceri se asociază la acésta poftă de demonstrațiuni esteriôre. Desprețuirea muncii liniștite a cetățênului, precum și vênarea după căștig bogat și fără osteneță, sunt urmăriile firesci ale unei astfel de viețuri.

Avântul economic al Ungariei aseme-nea suferă în urma acestor stări de lucruri. Aici ômenii voesc să guste mai mult, decât să câștigue, și se aruncă cu ușurință și fără pricepere asupra jocului de cărți și de bursă. Evenimentele lunilor din urmă au nimicit în privința financiară multime de existențe, ori le-au adus la marginea prăpastiei.

Tôte momentele atinșe, la cari trebuie să se mai adaugă și desbinările și certe mai vechi pe terenul confesional și națio-

Incât pentru mine, nu mă puteam înșela însă asupra simțului intim și atavic al flue-rului magic, căci în el vibra Patria romană cu durerile, cu speranțele ei, așa cum o vėđui la Bacuresci și la Iași, inspirând pe Romăni să-și arătă statua mar-relui Voevod Stefan, opera lui Frémiet.

În 1886 fiind în fața monumentului equestru, ce e imaginea Patriei romăne, am început să înțeleg valórea unui artist ca Frémiet, care știu să fîă la înălțimea reputațiunii sale. Statua lui Stefan cel Mare fű comandată la Frémiet de unul din prinții Ghica pentru orașul Iași, unde Ghiculești fuseseră Voevođi. Mărturisirea soților noștri, cari îmi spuneau: „Unui Francesii datorim statua acésta“, mă îndemnă să scriu într'o đi despre artistul a cărei operă răs-punde atât de minunat sentimentelor es-primate în preșența mea. Un moment mi-se părea, că Romăni acestia atât de bravi și de generoși, înainte de tôte înțelegeau pôte mai bine decât noi, Francesii, valórea unui om, ca Frémiet. Înțelegeau, nu e toc-mai cuvîntul just, simțiau, trebuie să spu-

nem. Există un raport între acești patrioți, a căror independență este una din proble-mele cele mai curioșe ale istoriei contem-porane, și rolul statuarului însărcinat cu realizarea celei mai intime aspirațiuni a lor; un raport de armonie tainică vîdibil nu-mai prin mîntea nôtă. Atunci Frémiet îmi părű, că unul din acei eminenti artiști, cari cu tótă contemporaneitatea lor, sunt din tôte timpurile, prin faptul, că au misiunea de-a înzestra popórele ce li-se adre-săză, cu icóna credincioasă a trecutului lor istoric. S'ar puté đice, că popórele au trebui-nță de acești mari creatori de imagine, spre a stabili înaintea areopagului celor-lalte popóre, drepturile lor la existență. Pentru un țeran român, care nu știe nimio de Jeanne d'Arc, în ăina când va ađi vorbindu-i-se de eroina francesă, Stefan cel Mare i-se va părə o figură istorică de același ordin. Marele Voevod român i-se va arăta ca o întrupare a ideii de Patriă cu tot cortegiul de devotament, de dureri suferite împreună, de nouă speranțe, de cult și de-lacrime pentru morții națiunii, — într'un

cuvînt cu cortegiul tainelor sfinte ce cons-tituiesc Patria integrală.

Ștefan cel Mare fű supranumit Atletul lui Christ; Jeanne d'Arc fű o antemergătore a lui. Numele lui Frémiet e legat de aceste două evocațiuni ale Pa-triei, ca numele unui misionar de pele-rinajul ce l'a organizat. Pe lângă aceste, Frémiet e autorul și al statuei Credo. O lume de înalte idei ni-se revelăză. N'avem d'a face c'un Vaudeville, noi c'o dramă, noi c'o tragediă. Ne găsim în fața artei pure, a artei mărețe, ce e mai pe sus de artiștii și de convențiuni. Persónele în ces-tiune sunt mari prin ideea, ce le însufle-țesc. Ideea acésta pornesce din focarul familii și merge până la frunțași, când străinul le caloă. Nu e deșartă concepțiunea acésta pentru care vieți de ômeni se sacrifică. Mórtea e sanoiunea finală. E necesar, că un resort moral puternic să nască ființele constituite în națiune și grupe în jurul ideii de Patriă. Resortul acesta e credința, ce în același timp e și forța și sacrificiul de sine însuși: e Credo.

Talentul lui Frémiet, reușind în atătea rânduri să dea o formă umană ideilor de elevația acésta, m'am gândit să mă opresso asupra-i. Privirea Romănilor mei, îndreptată asupra statuii lui Ștefan cel Mare (statua, ce a traversat Parisul ca un simplu obiect de exportățiune), m'a luminat atunci asupra distanței ce e între ômenii, cari trăesc pré repede și superficial, ca Parisienii, și cei cari conservă ca Dunărenii acéștia, timpul d'a trăi simplu o'un anumit număr de idei esențiale și bune. Potopul de spirit, ce se varsă peste creerii noștri parisieni nu ne mai permite d'a ne simți fericiți și mulțumiți cu ce e simplu. În Francia e un mod de distincțiune d'a fi complex. Vântul de idei sufliă d'odată din cele patru puncte cardinale. Gândirea nu mai e o plăcere, nu mai e o bine-facere; ne zăpăcesce, ca o furtună. Spiritul public nu mai știe unde să se fixeze. S'învêrtesce ca un roi de albine fără rost. Atențiunea generală e agitată de friguri. Ômenii s'întortochează în haosul atătôr lucruri puse în mișcare d'odată. Cu-getătôrul se întrébă cui pôte profita acest

nal, espică de ajuns lipsa ori-cărei dispoziții sărbătorești față de festivitățile mileniului, pe care Ungaria le așteaptă mai mult cu grijă, cu încoieri și hesitând, decât cu bucuria mândră, cu speranță și încredere.

Din Bucovina.

De lângă vadul Vlădichei, Martie 16/28 1896.

De pressuris ecclesiae.

Ore este bine, ca preoții își tineri să fie pe'n satele, unde omenii vorbesc o parte românească, er alta rusesce, liturghia și rusesce și să li-se predice și'n limba rutenă? Clica pretinde, că atât una, cât și alta să se practice în ambele limbi. Eu însă nu-s de părerea ei, căci din cauza acestei proceduri eșecitate până acuma de sus, constată istoria pierderii de tot mar' în privința limbii.

Așa a disp și deputatul român Vasilco într'o cuvântare, ținută mai deunăci în camera imperială, că mai demult cereau chiar guvernele austriace, ca peste Prut, unde în ziua de azi au devenit mai toate satele rutene, să se înființeze școli moldovenesci, pe când acuma guvernul nu voiesce să întemeieze pentru Români nici măcar un gimnaziu român în capitala țării, în Cernăuți. Românii sunt tratați, ca o cenușoasă a monarhiei — așa dice acest deputat — pe când Rutenilor li-se acordă toate drepturile constituționale. În satele mixte, rămășițele de Români cu limbă străină ar trebui cultivate naționalistice, er nu lasate în stare de barbari, în înapoierii și'n lipsă de carte; ar trebui să li-se dea o organizare esată, ca astfel trezindu-li-se gelosia pentru drepturile lor, să-și potă cultiva interesele atât cele materiale, cât și cele culturale, naționale și religioase, pe cât se poate de mult; numai în acest chip românismul, — care a dat în țără îndărăpt, mai ales în districtele mixte, prin pierderi enorme către domni ruteni, — s'ar întări tot mai mult, pe de altă parte ortodoxia ar face mai mult progres și ar deveni mai intensivă, er catolicismul și greco-catolicismul ruteni în cele 41 de centre cu 61 de persoane preoțesce, n'ar pute câștiga, prin propaganda lor, teren îngrijitor, căci li-s'ar pute pune piedecă serioasă.

Aici trebuie să amintesc, cum-că unii din cei mari dice, că preoțimea să nu pue preț pe naționalitate, ci pe credința ortodoxă, der ore nu soiu mnea-lor, că prin pierderea naționalității române se perde și confesionalitatea; nu soiu, că prin înaintarea rusismului înainteză și unia rutenismului?... Poporul român, după cum se vede, trebuie să-și elupte înocă de-amu situația, ce-i este necesară pe toate terenurile, atât pe cel bisericesc și școlar, cât și pe cel economic și administrativ, pe care de present întâlnește el piedecă de tot mar', puse de națiunile conlocuitoare. Cestiunea este decă de tot gravă, luând în privire greutatea spiri-

tului străin de țără și de poporul nostru, care se impune chiar în contra voinței Românilor băștinași.

Decă cunoscând modul de a luora din partea unora dela cărmă, se poate ușor explica indignațiunea Românilor, luând ei în privire cifrele cele mari asupra procentelor de desnaționalizare în țără. Ei nu vor tăce, pe cât timp vor vedé, că dreptatea și adevărul nu domnesce pretutindene și că bătăturilor lucrărilor nu e legea, er pe de altă parte, că străinismul nu se combate cu puteri unite în puterea legilor fundamentale și a constituției imperiului austriac, ci dincoatră se sprijinesce pe cât e cu putință. Din ori-ce punct de vedere, reflexul politic al înapoierii elementului român e evident, și de aceea lucrul e de tot fatal.

Deră să nu pierdem curajul: referințele trebuie să se schimbe spre bine. Rēul își are dela un timp sfirșitul său, eră rana inimii, cauzată prin venin, se poate vindeca prin contra-venin...

Cât despre limba română, apoi în privința ei dicea George Sion — Dumnezeu să-l ierte — că'ți săltă inima, când o auzi, pe de altă parte, că 'ți dispăre ori ce căldură fericitoare din suflet, decă vorbesc în grai străin, căci Sion, după-ce aduce imnuri de laudă la adresa limbii române, cântă și așa:

Der vorbind în limbi străine
Nu pot să vascult,
A fugi în lume m' vine
Căci mi-i cindă mult:
Inima mi-i să răcesce,
Môre visul meu...
Vorbiți, scrieți românesc
Pentru Dumnezeu etc. etc.

Limba decă e odorul cel mai scump... e sufletul nației... de glasul ei: adecă ca s'o învățăm și să-i urmăm, trebuie să ascultăm cu mic și mare, pentru-că cei ce n'ascultă, sunt mai tot-deună pedepsiți. Pentru neascultare au fost îndată la începutul lumii Adam și Eva scoși afară din rai, pentru neascultare au fost toți omenii cei rei pedepsiți cu potopul... eră cătră muieria lui Lot, etă ce a disp un ânger: tu să mergi drept înainte, să nu te uși nici de cum îndărăpt la pierderea Sodomei și a Gomorei, că de nu-i face așa, cum îți dice eu, și nu-ți vei păzi trēba și drumul tēu înainte, vei fi pedepsită, — deră ea cu toate acestea n'a ascultat de ânger, ci s'a uitat înapoi și s'a prefăcut în stâlp de sare... Tot așa și Românii indiferenți, de nu vor asculta de vocea ângerului păzitor al nației, de graiul dulce al geniului ei, de nu vor păzi limba, ea se va preface în alta, er ei în partea cea mai mare vor deveni pietri fără simț față de nați... și acēsta ored, că nimeni nu o va face, ca să dispredăsească ceea ce-i mai scump în lume pentru dēnsul, ceea ce a moștenit dela moși-strămoși, ca un juvaer vrednic de păstrat.

(Va urma.)

desechilibrul al facultăților unui popor. De sigur, că acelora, cari speră totul din o zăpăcăli și ușurință generală, acelora, cari găsose prilejul, în slăbioiunile noastre numărôse, d'a multiplă traficul transacțiunilor lor de tot soiul. O carte rea, un sistem pernicios, vor pătrunde cu atâtea mai ușor, cu cât atențiunea publică, fiind solicitată din mai multe părți d'odată, va avea mai puțin timp d'a se gândi și rēgândi asupra punctului, unde ar trebui să fā mai vigilență. Se publică la Paris atâtea cărți, apar atâtea opere d'artă, sunt atâtea artiști, atâtea jurnale, atâtea și atâtea altele încât s'a făcut un obicei d'a ceti fără d'a conchide, și d'a privi fără d'a vedea. Critica e ironică și de loc obiectivă. Ea negă ce o geneză, distruge ce nu intră în programul determinat. Ni-se impun reputații și succese fabricate în birouri de redacții. Ni-se crează o atmosferă de opiniuni d'a gata, ce nu ni le-am însuși și nu le-am susținut nici două minute, decă ar fi posibil să reflectăm o secundă. Aceea ce se numesce curentul parisiian, e un tren atât de

rapid încât se poate dice, că el nu e decăt un deraiament continu. Decă eșim puțin din el, decă căutăm să zărīm d'unde suflă vântul, vom vedé, că suntem victimele unei confesii, ce nu profită decăt numai acelora, cari o întrețin spre a obține un rezultat, ce ne va mărmuri, când vom da cu nasul de el, ca d'un fapt împlinit. Procesul ușurinții noastre nu mai e de reinceput. Destul ni-l fac pedantii, ce vor să tragă folose din el. De-almintrelea cunvute de acestea ca *ușurință* și altele n'au valoare decăt când se întemeiează pe fapte. Și ușurința noastră nu e un pericol, decăt din momentul esagerării ei prin o stare anumită a spiritului public, ce ne face să dăm importanță omenilor și lucrurilor, cari n'au nici o valoare. Prostia noastră e d'a ne lăsa să ni-se influențeze judecata sănătoasă prin o clică de personalități, dise parisiene, și ardicate de curent.

E greu, ca meritul să ocupe azi locul ce i-se cuvine, decând aprecierea cuiva depinde de reclamá mercenară.

(Va urma.)

SCRIRI ULTIME.

Bucuresci, 30 Martie. „Epoca“ afirmă, că zilele trecute s'a ajuns la o înțelegere între Rusia și Bulgaria asupra încheierii unei *convențiuni militare*. Condițiunile impuse Bulgăriei sunt: 1) *Punerea porturilor Varna și Burgas la dispoziția Rușilor*; 2) *Centrarea armatei bulgare la Șumla*, adecă în quadrilaterul, care alcătuiesce pozițiunea strategică de căpeteniă a nordului Peninsulei balcanice.

Dare de sēmă,

despre sumele incassate ca supra-solviri cu ocaziunea petrecerii arangiate de tinerimea română din Oradea-mare la 16/28 Ian. 1896.

(Urmare).

Colecta Nr. 5, Colectantă: D-șora Alexandra Popovici 1 fl., Silvia și Ileana Popovici câte 50 cr. Total 2 fl. — Colect. Nr. 6, colectantă: D-șora *Constanța Serbu* 3 fl., Aurel N. Popovici 2 fl., N. N. Alexandra Serbu 1 fl. Total 7 fl.

Col. Nr. 7, colectantă: D-șora *Veturia Telescu* 1 fl. 25 cr., Dr. G. Vuia 2 fl., Oct. Stolojan, Vas. Mangra, Dr. Popu, Rom. Nestor, Dr. St. C. Popp, G. Macavei, L. Tămășdan, Tr. Vășian, Dr. Demian, Luisa Sida, Maria Dr. Popescu, Anna Barb, Minerva Rozvan, V. Magdu câte 1 fl.; Moise Bocșan 1 fl. 50 cr. Ign. Ursu, Véd. G. Dogariu câte 50 cr. Total 20 fl. 25 cr. Col. Nr. 8, colectantă: D-șora Anuța Popescu 1 fl.

Col. Nr. 9, colectantă: d-ra *Ermina Marcovici*. Maria Petrovici, St. Luțari, D-na I. Rusu, Mihai Chioin, Emilia Chioin, Leontina Ghergariu, Alexandra Crișan, Aurelia Ciôra, Persida Caba, Isac Madrich, Ermina Marcovici câte 1 fl.; Surorile Oros G. Petrovici, Emilia Negreu, M. Negru Mariôra Cociuba, Rosalia Lugoșian, I. Dascal, Moise Bocșan câte 50 cr. D. Miciu 30 cr. T. Vidican, Livia Caracioni, I. Căpitan, St. Faur, G. Bujigan, I. Roman, nelegibil, Anonim, câte 20 cr. Sig. Bozgan, Anonim câte 10 cr. Total 18 fl. Nr. 10, colectantă d-șora Lucia Feier, 2 fl.

Col. Nr. 12, colectante: Drele. Aurora și Florica Pavlovici 2 fl. Col. Nr. 13, colectant. R. D. *Sigismund Bejan*: Frații Vaina 5 fl., Sig. Bejan 2 fl., Ales. Leși, Ioana Goron, Ios. Papp câte 1 fl. Dim. Marouși 50 cr. Total 10 fl. 50.

Col. Nr. 14, Colectantă D-na *Aurelia Hosszu-Longin*: Aurelia Hosszu-Longin, Francoise Hosszu Longin, Ales. Moldovan câte 2 fl. Susana Csátó 1 fl. Vilma Schuster 50 cr. Total 7 fl. 50 cr.

Col. Nr. 15, colectantă d-ra *Cornelia Fercu*: Em. Ungurean, Dr. P. Tigle câte 5 fl.; Cornelia Fercu, Anea, Silvia Gaita câte 2 fl. G. Ioanovici, Iuliana Mora câte 1 fl. 50 cr., Bugariu, Aurora Ardelén, Costa Mihailovici, Lucreția Mihuta, Cornelia Berariu, Cornelia Leményi câte 1 fl. nelegibil 50 cr. Total 25 fl. 50 cr.

Col. Nr. 16, colectantă d-șora Elena Mica: Vasiliu Mica 5 fl.

Colecta Nr. 18, colectantă d-șora *Silvia Trișan*: Const. Stejar, Dr. Diaconovici, Aurelia Popescu, P. Pipoș, Dr. Amos Francu, Eugenia Greavu, Iustina Barza, Dora Dancăș, Letiția Botoș, Silvia Trișan câte 1 fl. Nic. Șuluf, Elena Stroe, D. Cuntan, I. Crețu, câte 50 cr. Total 12 fl. Col. Nr. 19, colectantă d-șora *Minerva Cosma*; N. N. 20 fl.

Col. Nr. 20, colectantă d-ra *Aurelia Căndrea*: Romul Coțoi 2 fl. Aurelia Căndrea 1 fl. 50 cr., Teodor Pap, Ioan Bulenik, Irina Ciuciu, Maria Gligor, D-na Sida Dénes câte 1 fl., Bološ 50 cr. Total 9 fl.

(Va urma.)

DIVERSE.

Câte bătai face inima unui om, care trăesce 70 de ani? Aci sunt socotite bătaile când inima nu-i iritată, pentru-că iritată fiind ea face pe minut 90—100 bătai său se scobără și până la 40 de bătai pe

minut. Decă se iau 70 de bătai pe minut, pe-o și se vin 100,800 de bătai, pe un an 5,681,720 și pe 70 de ani 257,720,400 de loviturii pe minut.

Noul cabinet italian. Diarul italian „Secolo“ publică următoarea glumă despre noul cabinet italian:

Rudini
Ricotti
Brin
Costa
Sermoneta
Branca
Colombo
Perazzi
Cuicoiardi
Gianturco
Carmine

Literile grase cetite din sus în jos, dau propozițiunea: „Non son ladri“ (Nu sunt (omeni) de nimic). Și acēsta e destul de bună recomandățiă pentru noul cabinet!

Simte durere omul lovit de fulger? Lucrul acesta a fost cercetat și s'a aflat, că cel ce e lovit de fulger (trăsnet) nu mai simte nici o durere. Profesorul Tyndall dice, că cel lovit de fulger nu mai are timp să mai simtă ceva durere. Fulgerul are lipsă numai de 1/10,000 secunde ca să se scobore din înălțimea sa și să străbată prin trupul omului. Omul nici nu vine la ideia, că cel lovit să mai simtă ceva. Profesorul Tyndall într'o și avu ocaziunea de-a cunoșce influența fulgerului. Tyndall luă în mână sēma unei baterii electrice constatătoare din 15 butelii de Leyda; deja într'o minută el nu mai avea nici urmă de simțiri. Când se treși mai târziu, observă ce s'a întâmplat, rugă publicul să se liniștescă, deși el simțea, ca și când trupul lui ar fi fost sfărîmat în bucăți. Tyndall po-vesti ascultătorilor săi înfiorați, că el voia, să soie, ceea ce simte un om lovit de fulger, și că acum nu mai are dorința de-a mai cerea încă odată.

Venitul anual al unei artiste. Artista *Reichenberg* este membră la societatea „Comédie Française“ și capătă un salariu anual dela primul teatru din Franca de 35,000 franci; pentru reprezentațiile, ce le face în străinătate și din tourneuri artistice, mai capătă anul 50,000 franci; pentru matinee, și alte reprezentațiuni capătă 60,000 franci. Toate acestea la olată fac suma de 145,000 franci anual, neocotind aoi și cadourile, ce le mai primesce.

Literatură.

În tipografia „A. Mureșianu“ din Brașov a apărut: *Călăuză în dreptul Cambial*, de *Nicolau Nilvan*, avocat și director esoutiv al institutului de credit și economii chioran, — un op de dîlnică necesitate pentru toți aceia, cari au afaceri cu bănoși și cu împrumuturi cambiale. În adunarea dela Blăși a Asociației transilvane tocmai a fost vorbă de lipsa unui manual de felul acesta, din care să-și potă câștiga cunoscințele de lipsă cu privire la afacerile cambiale și aceia, cari n'au învățat legile. Acestei lipse a corēspuns acum d-l Nilvan prin voloroasa sa carte, lucrată după cei mai buni autori. Pentru a face mai plăcută și ușor studiarea diferitelor lucrări de specialitate, autorul a urmat sistemul intuitiv, nișindu-se a familiarisa pe cetitori cu cunoscințele dreptului cambial. Într'o parte a opului sunt reproduse în capitoli deosibili toate dispozițiunile legii, cari se refer la cambii, cum și numărôse decisiuni ale Curiei menite a clasifica textul legii. În partea din urmă se află și un indice alfabetic, cu ajutorul căruia cetitorul poté afla numai decăt instruțiunile de lipsă pentru singuratiile afaceri. — Prețul unui exemplar 1 fl. Se poté procura dela autorul, în Șomeuta mare (Nagy-Somkut.)

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.

Redactor responsabil Gregoriu Maior.

Cursul la bursa din Viena.

Din 29 Martie 1896.

Renta ung. de aur 4%	121.85
Renta de coróne ung. 4%	98.85
Impr. cáil. fer. ung. în aur 4 1/2%	123.75
Impr. cáil. fer. ung. în argint 4 1/2%	101.25
Oblig. cáil. fer. ung. de ost. I. emis.	121.50
Bonuri rurale ungare 4%	96.60

Bonuri rurale croate-slavone.	96.50
Renta de hártie austr.	100.60
Renta de argint austr.	100.90
Renta de aur austr.	122.50
Losuri diu 860	147.50
Acții de ale Bâncei austro-ungară.	989.—
Acții de ale Bâncei ung. de credit.	413.—
Acții de ale Bâncei austr. de credit.	376.25
Imprum. ung. cu premii	160.—

Losuri pentru reg. Tisei și Segedin.	124.50
Napoleonori.	9.56
Mărci imperiale germane	58.87 1/2
London vista	120.50
Paris vista	47.77 1/2
Rente de coróne austr. 4%	101.05
Note italiene.	43.70

Cursul pietei Braşov.

Din 30 Martie 1896.

Bancnote rom. Camp.	9.50	Vënd.	9.52
Argint român. Cump.	9.45	Vënd.	9.50
Napoleon-d'ori Cump.	9.54	Vënd.	9.56
Galbeni Cump.	5.65	Vënd.	5.70
Ruble rusesti Cump.	1.27	Vënd.	1.28
Mărci germane Cump.	58.50	Vënd.	59.05
Lire turcesti Cump.	10.70	Vënd.	10.90
Seris. fonc. Albina 5%	100.75	Vënd.	101.75

Calitate superióră

Chocoladă Thiess & Seidel

s'afiă în tóte magaziiile de specerei cu prețurile fabriciei, fiă-care pachet și envelopă este provădut cu firma nóstră.

Nutritor și ușor de mistuit

▶ Ultima tragere principală. ◀

Loteriei ungară de classă

incuviințată de stat.

Cel mai mare câștig în cazul cel mai favorabil

UN MILION coróne.

Tragerea în fiă-care ți de lucru dela 12—28 Maiu 1896.

Câștiguri	Coróne	Coróne
1 Premiu	600000	= 600000
1 à	400000	= 400000
1 "	300000	= 300000
1 "	200000	= 200000
1 "	100000	= 100000
2 "	40000	= 80000
2 "	20000	= 40000
5 "	10000	= 50000
10 "	8000	= 80000
34 "	6000	= 204000
100 "	2000	= 200000
200 "	1000	= 200000
2650 "	200	= 530000
22000 "	150	= 3300000

25,007 câștiguri și 1 premiu; total 6.284,000

Prețurile losurilor de cumpărat III-a clasă:

pentru 1/1	1/2	1/10	1/20
fl. 60.—	30.—	6.—	3.—

Losurile de clasa II, pentru clasa a III, sunt a se reînoui pe lângă trimiterea losurilor de clasa a II-a și solvirea prețurilor de reînoui și adecă; pentru 1/1 1/2 1/10 1/20 los

fl. 20.—	10.—	2.—	1.—
-----------------	-------------	------------	------------

cel mult până în 2 Maiu. Impreună cu prețul original al losurilor se se trimiță pentru porto și lista de tragere 25 cr.

Losuri recomandă și trimite după primirea banilor, prin mandat postal, séu cu rambursă.

CARL HEINTZE, Budapest

Adresa de Telegram: LOTTOHEINZE BUDAPEST. **Servitenplatz 3.**

Sosirea și plecarea trenurilor în Braşov.

Sosirea trenurilor în Braşov:

- Dela Pesta la Braşov:**
 - Tr. accelerat: — ore — m. dimineața.
 - Trenul de persoane: 8 ore dimineața.
 - Trenul accel.: 2 ore 9 min. după am.
 - Trenul mixt: 10 ore 25 minute séra.
- Dela București la Braşov:**
 - Trenul accel.: 2 ore 18 min. după am.
 - Trenul mixt: 5 ore 20 m. după améđi.
 - Trenul de persoane: 9 ore 8 minute séra.
 - Trenul accel.: — ore — minute séra.
- Dela Zérnesci la Braşov: (Gara Bartolomeiu.)**
 - Trenul mixt: 7 ore 36 min. dimineața.
 - Trenul mixt: 1 ora 29 min. după am.
 - Trenul mixt: 0 ore — min. séra.

Plecarea trenurilor din Braş.

- Dela Braşov la Pesta**
 - Trenul mixt: 5 ore 8 min. dimineața.
 - Trenul accel.: 2 ore 45 min. după am.
 - Trenul de persoane: 7 ore 43 min. séra.
 - Tr. accelerat: — ore — min. séra.
- Dela Braşov la București:**
 - Trenul de pers.: 3 ore 55 min. dimi.
 - Tr. accelerat: — ore — m. dimi.
 - Trenul mixt: 11 ore înainte de améđi.
 - Trenul accel.: 2 ore 19 min. după am.
- Dela Braşov la Zérnesci. (Gara Bartolomeiu.)**
 - Trenul mixt: 8 ore 35 min. dimineața.
 - " " 4 " 57 m. după am.
 - Trenul mixt: 0 ore — min. séra.

A V I S!

Prenumeratiunile la Gazeta Transilvaniei se potú face și reînoui ori și când dela 1-ma și 15 a fiă-cărei luni.

Domnii abonati sé binevoiască a arăta în deosebii, când voiesc: ca espedarea sé li-se facă după stilul nou.

Domnii, ce se aboneză din nou, sé binevoiască a scrie adresa lámurit și sé arate și posta ultimă.

Administraț. „Gaz. Trans.“

Numere singuratice a 5 cr. se potú cumpăra în din „Gazeta Transilvaniei“ librăria Nicolae Ciurecu.